

community

The New Apostolic Church around the world

01/2017/LT

2017-ų metų šūkis:
**Šlovė Dievui,
mūsų Tėvui**

Pamaldos Brazilijoje:
Meilė Jėzui

Kateizmas:
Malda ir auka

Kateizmas:
Santuoka ir šeima

New Apostolic Church
International

Šlovė Dievui, mūsų Tėvui

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

„Šlovė Dievui, mūsų Tėvui“ – taip sakoma apaštalo Pauliaus laiške filipiečiams. Tai yra nuo senų laikų išlikusi mintis, pašlovinti Dievą, kuris viską sukūrė ir padarė, taigi, viešai girti Jo galią ir garsiai skelbti Jo nepamatuojamą gerumą. Ir visgi žmonės kartas nuo karto atitolsta nuo šios minties. Priešingai: dėl visų savo gyvenimo bėdų jie verčia atsakomybę Dievui!

Šiandien aš apeliuoju į jus tokiais žodžiais: atiduokime šlovę Dievui, mūsų Tėvui!

Tai turi būti ne tik 2017-ų metų šūkis, bet tai turi nulemti ir mūsų tolesnį kelią gyvenime bei tikėjime. Pašlovinti Dievą, mūsų Tėvą – kaip galime tai padaryti? Aš paminėsiu kaip pavyzdžius tris užduotis:

- *Atpažinkime Dievo didybę! Jis yra Kūrėjas, iš kurio visas ateina: ir žemiškas kūrinys, ir visa išganymo istorija. Mes turime užduotį su Jo kūriniu elgtis išmintingai ir geranoriškai. Nors Dievas suteikė gamtos išteklius, atsakomybę už jų padalinimą ir išlaikymą nešame mes – žmonės.*
- *Padėkokime Jam už visas dovanas, vykdydami Jo valią net tuomet, kai tai apsunkina mūsų gyvenimą. Atneškime Jam auką. Patikėkime Jam ne tik skundus dėl mūsų rūpesčių. Jis rūpinasi mumis, nors ir esame nuodėmingi. Mes taip pat norime gerbti kiekvieno žmogaus orumą. Dievas yra visų Tėvas! Pašlovinsime Tėvą, jei melsime išganymo ir tiems žmonėms, kurie mus įskaudino.*
- *Skelbkime Jo šlovę, elgdamiesi kaip Dievo vaikai. Prieš Dievą esame lyg vaikai: mes žinome mažai, o Jis žino*

Tarptautinė NAB

viską. Todėl reikia pripažinti Jo autoritetą ir noriai Jam tarnauti. Tai nėra mūsų laisvės suvaržymas, tai palaimos šaltinis!

Mes trokštame atiduoti šlovę Dievui, mūsų Tėvui: Jis yra didingesnis už viską; niekas negali Jam sutrukdyti padovanoti mums savo karalystę. Gyvybė, kurią Jis mums įkvėpė, turi vystytis. Mes prisidėsime prie Jo vaikų vienybės, jei suvoksime, kad visiems yra tik vienas Dievas ir Tėvas, „kuris yra virš visų ir per visus kiekviename“.

Trijų punktų programa 2017-iesiems:

- *Atpažinkime Dievo, Tėvo šlovę Jo kūriniuose.*
- *Dėkokime už Jo gerus darbus.*
- *Skelbkime Jo šlovę, elgdamiesi kaip Dievo vaikai.*

Šioje dvasioje linkiu Jums daug džiaugsmo ir Dievo palaimos Naujaisiais Metais!

2016-ųjų rugsėjo 28 dieną vyriausiasis apaštalas laikė pamaldas Gramado/Brazilijoje. Šis miestas yra piečiausiai 27-ųjų valstijų, Pietų Rio Grande valstijoje.

Luko 7,47.48

Todėl aš tau sakau: jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo. Kam mažai atleista, tas menkai myli“. O jai tarė: „Atleidžiamos tau nuodėmės“.

| Meilė Jėzui

Širdingai mylimi broliai ir seserys, labai džiaugiuosi, galėdamas kartu su jumis išgyventi šias pamaldas. Daug galvojau, ką šiandien mielas Dievas nori mums pasakyti, ir pirmoji mintis, kuri kilo mano sieloje, buvo mintis, jog neturime prarasti drąsos. Žinau, kad nėra paprasta šioje šalyje būti Naujosios apaštalų bažnyčios krikščioniu, kadangi brolių ir seserų skaičius nėra didelis ir bendruomenės skiria didelis atstumas. Galiu įsivaizduoti, jog kartas nuo karto kyla mintis: šalyje yra tiek daug religinių bendruomenių, kurios yra daug sėkmingesnės, o mums taip sunkiai sekasi su Dievo kūriniu. Kitos bendruomenės turi savo televizijas ir pinigų, o mes esame tokie maži. Ką mums daryti?

Atsakymas yra labai paprastas. Prisiminkime vieną įvykį: Petras žvejoja visą naktį ir nieko nepagauna. Tuomet ateina Jėzus ir sako: „Irkis į gilumą ir išmesk tinklus valksmui!“ Petras pagal profesiją buvo žvejys. Jis tikrai žinojo: nieko gero nebus, tačiau jis tarė: „Dėl Tavo žodžio užmesiu tinklus“ (Lk 5,4.5). Jis išplaukė ir pagavo daug žuvies. Pats Viešpats šį įvykį naudojo kaip pavyzdį Evangelijos skelbimui. Mielie broliai ir seserys, rūpinkimės tuo, kad apaštalų mokymas būtų sklaidžiamas toliau. Nesvarbu, kokias priemones turime, kokius metodus naudojame. Mes nesiekiame surinkti kuo daugiau Naujosios apaštalų bažnyčios narių, tai nėra mūsų tikslas. Mums taip pat nėra svarbu, kad kuo daugiau žmonių aukotų.

Mums svarbu surasti mokinius, kurie iš tiesų sektų Viešpačiu Jėzumi. Mums svarbu surasti sielas, kurios galėtų prisiskaityti prie Viešpaties nuotakos. Tai yra svarbu, o ne kažkokie metodai. Reikia elgtis taip, kaip Petras elgėsi: paprasčiausiai vykdyti Jėzaus Kristaus valią. Broliai ir seserys, tai ir toliau turi būti mūsų tikslas: turime visomis jėgomis stengtis gyventi pagal Evangeliją, kasdien gyventi taip, kaip Viešpats iš mūsų tikisi. Mūsų pavyzdys pritrauks žmones, kuriuos Viešpats dar nori atvesti. Ir toliau stenkimės gyventi pagal Evangeliją, sekti Viešpačiu ir savo pavyzdžiu pritraukti kitus žmones.

Dar kartą: mums nėra svarbu surasti kuo daugiau Naujosios apaštalų bažnyčios narių. Svarbu rasti tikrus mokinius, kurie iš tiesų sektų Jėzumi ir kurie norėtų būti ruošiami Viešpaties dienai.

Perskaitytas žodis skamba kiek neįprastai. Trumpai apžvelgiant: kontekstas yra Jėzaus apsilankymas pas fariziejų Simoną. Jiems bevalgant, įėjo moteris. Visi ją žinojo kaip nusidėjėlę. Ji pradėjo verkti, savo ašaromis sudrėkino Jėzaus kojas, jas bučiavo ir savo plaukais jas nušluostė bei patepė aliejumi. Visuomenė buvo sutrikusi: kodėl Jis leidžia šiai moteriai, šiai nuodėmingajai taip elgtis, ji juk trukdo! Jėzus žinojo apie tokias mintis ir Simono užklausė: „Skolintojas turėjo du skolininkus. Vienas buvo skolingas penkis šimtus denarų, o kitas – penkiasdešimt. Jiems neturint iš ko atiduoti, jis dovanavo abiem. Katras labiau jį mylės?“ (Lk 7,41.42). Buvo aišku: tas, kuriam buvo dovanota penkių šimtų denarų skola, labiau pamilo skolintoją. Tada Jėzus atsakė: „Jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo“ (Lk 7,47). Tuo Jėzus norėjo

pasakyti: mes turime mylėti Dievą, nes Jis mums atleidžia. Tai galioja mums visiems.

Mes turime suvokti, kad Jėzus atleidžia mūsų nuodėmes. Mūsų atsakas į Jo malonę, į Jo meilę yra mūsų meilė Jam.

Kaip suprasti tai, jog Dievas atleidžia mūsų nuodėmes? Pirmiausia tai reiškia, kad Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, kentėjo ir mirė dėl mūsų. Nenoriu daug apie tai kalbėti, tačiau būtų gražu, jei pasidomėtume, ką Jėzus iš meilės mums prisiėmė. Mielie broliai, mielos seserys, tai yra didžiausias meilės įrodymas, kurį Jėzus Kristus tau suteikė: Jis mirė dėl tavęs! Jei mielajam Dievui tuomet sakome: ar Tu dar mane myli?, žmogišku požiūriu tai yra įžūlumas.

Kristus mirė dėl mūsų! Ką daugiau Dievas galėtų padaryti dėl mūsų, nei kad paaukoti savo Sūnų? Jėzus Kristus mirė dėl mūsų, nes mus myli ir trokšta, kad mums būtų atleistos nuodėmės.

Pirmoji nuodėmė, kurią Jis mums atleido, yra prigimtinė nuodėmė.

Pirmoji mums suteikta malonė yra krikšto malonė. Jis nuplovė prigimtines nuodėmes ir suteikė mums galimybę įeiti į bendrystę su Dievu. Galbūt tai skamba labai teoriškai, tačiau pasidomėk tuo giliau. Per krikštą mums vargšams žmonėms tapo įmanoma turėti bendrystę su Dievu.

Jis atleidžia mums ir asmenines nuodėmes. Kiekvieną kartą, kai elgiamės ne pagal Dievo valią, kiekvieną kartą, kai gyvename ne pagal Evangeliją, nusidedame, o kiekviena nuodėmė užtveria mums kelią į bendrystę.

Įsivaizduok, kad turi galimybę, įeiti į bendrystę su Dievu, tačiau dėl nuodėmės kelias yra užtvertas. Na, taip, mes nežudome žmonių kiekvieną dieną, bet yra daug mažų nuodėmių, kurios užtveria mums kelią į bendrystę. Jei elgiamės ne pagal dešimt Dievo įsakymų, mes nusidedame. Kartas nuo karto verta paskaityti dešimt Dievo įsakymų ir savęs paklausti: ar aš viso to laikiausi?

Kiekvieną kartą, kai nesilaikome artimo meilės įsakymo, nusidedame. Mes kartais esame tokie dosnūs sau. Pažadame kažką Dievui ir nesilaikome to. Tada atrandame tiek daug pasiteisinimų. Kiekvieną kartą, kai galime ar turime padaryti kažką gero ir nepadaro, nusidedame. Kai apie tai susimąstome, suvokiame, kaip dažnai mes nusidedame. Tačiau Jėzaus Kristaus malonė nuima visas nuodėmes. Aš dažnai apie tai galvoju. Dievas yra visažinantis, Jis žino

viską. Jis neužmiršta nieko, nes Jam praeitis ir dabartis yra viena.

Pastebiu savyje, kad senstu ir vis labiau darausi užmaršus, tačiau Dievas nepamiršta nieko. Tačiau jei Jis mums atleidžia, Jis viską nuima šalin; nuodėmės nebelieka ir yra taip, lyg būtume niekada jos nepadarę.

Mums yra taip sunku atleisti septyniasdešimt septynis kartus, kaip Jėzus yra sakęs (plg. Mt 18,22). Kitą kartą Jis sakė: tu turi atleisti savo broliui septynis kartus per dieną (plg. Lk 17,4). Ar galima to reikalauti? Tai juk yra didelis išbandymas! – Ar kada nors pagalvojai, kaip dažnai tau buvo atleistos tos pačios nuodėmės?

Viešpats atleidžia mums mūsų nuodėmes. Jis mirė dėl mūsų. Prigimtinė nuodėmė buvo nuplauta, kad galėtume turėti bendrystę su Juo ir mums atleidžiamos nuodėmės, kurios

užtveria kelią į bendrystę. Kadangi Viešpats tai daro, mes mylime Jį. Kaip išreiškiame mūsų meilę? Išliekame Jam ištikimi, nes per Jo malonę jaučiame Jo meilę. Išliekame ištikimi, nes Jį mylime, net jei kartais mūsų maldos nebūna

išklaustos, net jei Jis neišpildo mūsų norų, net jei visiškai Jo nebesuprantame, net jei nebeatome Jo palaimos. Vis tiek liekame prie Jo. Mes išliekame Jam ištikimi, nes pažinome Jo meilę.

Kaip dar pasireiškia mūsų meilė? Tarnavimu Jam. Mes darome tai, ko Jis reikalauja.

Iš meilės mes liekame Jam ištikimi, net jei Jo nesuprantame.

400 tikėjimo brolių ir seserų dalyvavo pamaldose; kai kurie keliavo į jas virš 1000 kilometrų.

Trokštame daryti gera. Norime visada būti tarnystėje Viešpačiui – taip pat ir kasdienybėje. Kadangi Jį mylime, norime Jam padėti. Žinome, kad mūsų darbas yra padėti kitiems žmonėms rasti kelią pas Jį. Trokštame Jam padėti, nes Jis yra toks geras mums. Kadangi Jį mylime, esame dėkingi ir darome tai, kas Jam patinka. O kas Jam patinka? Jam patinka, kad mes atleidžiame savo artimajam. Tai darome iš meilės Jam. Jis mums juk tiek kartų yra atleidęs. Jis išgelbėjo mus. Dabar Jis ateina pas mane ir sako: „Turiu prašymą: ar galėtum atleisti savo artimajam?“ Aš juk negaliu atsakyti: „Ne, aš to nedarysiu! Per daug iš manęs reikalaujama!“ Bet juk turiu susimąstyti apie tai, kiek Viešpats Jėzus yra dėl manęs padaręs. Vien iš meilės Jam padarysiu tai, ko Jis iš manęs reikalauja ir atleisiu savo artimajam.

Leiskite apibendrinti: trokštame visuomet suvokti, kiek daug malonės Dievas mums dovanoja. Dievo Sūnus mirė dėl mūsų. Jis išlaisvino mus nuo prigimtinės nuodėmės, kad galėtume turėti bendrystę su Dievu. Ir Jis visada yra

pasiruošęs atleisti mums mažas ir dideles nuodėmes, šimtą kartų, jei to reikės. Jis likviduoja kaltę, ji nebeegzistuoja. Kadangi Jis mums tiek daug atleidžia, trokštame Jį mylėti. Iš meilės liekame ištikimi Jam, net jei Jo nesuprantame, net jei jis mums nesuteikia to, ko meldžiame; tarnaujame Jam ir iš meilės Jam atleidžiame savo artimajam.

Jėzus čia sako: „Jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo.“ Galime šiuos žodžius suprasti kitaip: kadangi ji pamilo, Jis jai atleido. Taigi, priežastinis teiginys. Tačiau Jėzus įvardijo priežastį, kodėl Jis jai atleido: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!“ Kad gautume nuodėmių atleidimą, reikia turėti tikėjimą. Tai yra būtina sąlyga. Reikia tikėti Jėzumi Kristumi. Reikia tikėti, kad Jis yra Dievo Sūnus. Reikia tikėti, kad Jis mirė dėl mūsų. Reikia tikėti, kad Jis prisikėlė. Be tikėjimo Jėzumi Kristumi niekas negali būti išgelbėtas. Dar daugiau, mes tikime, jog apaštalai gali mums skelbti nuodėmių atleidimą ir dieviškąjį atleidimo įgaliojimą. Kad gautume nuodėmių atleidimą, turime turėti tikrą tikėjimą.

Kaip atpažinti, ar tikėjimas yra tikras, kad jis yra tvirtas? Apaštalas Paulius apie tai labai aiškiai pasakė: „O mes, Dvasios vedami, iš tikėjimo laukiame ir tikimės nuteisinimo. [...] Tikėjimas, kuris veikia meile (Gal 5,5.6). Toks tikėjimas yra tikras.

Kad būtų suteikta malonė krikšto veiksmui, reikia tikėti Jėzumi Kristumi. Pakrikštytas gali būti tik tas, kuris išpažįsta: aš tikiu Jėzumi Kristumi. Kokį poveikį turi toks tikėjimas? Iš meilės Viešpačiui trokštame juo sekti. Krikštijamasis išpažįsta: aš noriu atsisakyti piktojo ir trokštu sekti Jėzumi Kristumi. Aš perduodu savo gyvenimą Viešpačiui Jėzui. Kitaip krikštas yra tik tradicija be jokio poveikio. Kad krikšto malonė veiktų, reikia turėti tvirtą tikėjimą Jėzumi Kristumi. Toks tikėjimas veikia meile. Trokštama sekti paskui Jėzų Kristų, gyventi pagal Jo Evangeliją. Jis yra mums pavyzdys. Kadangi Jėzus išlaisvino mus nuo prigimtinės nuodėmės, mes mylime Jį ir sekame Juo.

Su nuodėmių atleidimu yra lygiai taip pat: kad patirtume atleidimą, turime tikėti Jėzumi Kristumi. Mes tikime Jėzumi Kristumi. Tikime Jo apaštalais ir šis tikėjimas veikia meile. Jei iš tiesų mylime Jėzų Kristų, tai vėl ir vėl keliame

klausimą: ar aš Jam patinku? O gal manyje dar yra kažkas, kas Jį trikdo? Tai yra meilės išraiška: norime patikti kitam ir nuolat pasitikriname save. Ar manyje dar yra kažkas, kas nepatinka Viešpačiui Jėzui?

Šis savęs patikrinimas yra būtinas, kad mums būtų atleistos nuodėmės. Jei myliu Viešpatį Jėzų, tai kenčiu dėl savo nuodėmių. Tuomet nesakau: „Nėra taip blogai, kiti taip pat daro nuodėmes!“ Jei suvokių, kad dėl vienos kvailystės, dėl vieno mažmožio man yra užtveriamas kelias pas Jėzų, aš nebegaliu pas Jį ateiti, tada nė viena nuodėmė nėra per maža. Dėl mažos melagystės, kurią aš padariau, negaliu priartėti prie Viešpaties Jėzaus Kristaus! Tada nuodėmė virsta skausmu. Mes kenčiame dėl mūsų poelgių arba dėl mūsų neveiknumo, kad nepadarėme to, ką turėjome padaryti. Kadangi mylime Viešpatį, kenčiame dėl mūsų nuodėmių.

Kadangi mylime Viešpatį, tvirtai apsisprendžiame: tai turi keistis, noriu būti geresnis! Aš juk trokštu patikti Viešpačiui Jėzui, aš noriu pas Jį! Tai turi pasikeisti! Iš meilės Viešpačiui esu pasiruošęs atleisti artimajam. Kadangi keliame sau klausimą: kas man yra svarbiau? Bendrystė su Kristumi ar kad būtų mano teisybė? Kad visi matytų,

jog kitas yra neteisy, kad jis turi būti nubaustas. Iš meilės Viešpačiui Jėzui sakome: ak, jau geriau mesiu visa tai, aš juk noriu būti bendrystėje su Kristumi! Iš meilės Viešpačiui esame pasiruošę atleisti. Kadangi žinome, jog Jis trokšta, kad būtume viena ir gyventume vienybėje. Jis nenori nesantaikos tarp žmonių. Iš meilės Jam esame pasiruošę susitaikyti su artimuoju.

Kur yra savęs patikrinimas, kur yra troškimas stengtis būti geresniais, kur kenčiama ir gailimasi dėl savo nuodėmių, kur yra nusiteikimas atleisti artimajam ir su juo susitaikyti, ten galima patirti nuodėmių atleidimą. Taip paprasta, mieli broliai ir seserys. Norime labiau pasigilinti į šią mintį, per malonę, kurią mums padovanojo Viešpats Jėzus. Kadangi Jo malonė yra tokia didi, norime Jį mylėti. Išliekame ištikimi, kad ir kas benutiktų. Mes tarnaujame Jam. Atleidžiame savo artimajam, nes trokštame Jam patikti. Norime turėti tvirtą tikėjimą, kuris veikia meile. Nuolat pasitikriname save. Norime būti geresniais. Trokštame būti panašūs į Viešpatį Jėzų. Mes kenčiame dėl mūsų nuodėmių, gailimės dėl jų ir norime atleisti savo artimajam bei su juo susitaikyti. Trokštame sekti Viešpatį ir turėti amžinąją bendrystę su Juo, o kur yra tikėjimas, veikiantis meile, ten yra ir atleidimas.

Mieli broliai ir seserys, tai neturėtų būti teologinė paskaita; paimkite tai kaip mintį iš Šventosios Dvasios, į kurią norėtume pasigilinti ir galia jus užtikrinti, kuo labiau gilinsimės į šią mintį, tuo labiau Dievas mus laimins.

ESMINĖS MINTYS

Mes mylime Jėzų Kristų, kadangi Jis dovanoja mums atleidimą. Kad mums būtų atleista, turime tikėti Jėzumi Kristumi. Tikrasis tikėjimas pasireiškia meile Kristui.

I Naujienos iš Lietuvos

Chorvedžių ir vargonininkų seminaro dalyviai

Nuotrauka: Lietuvos NAB

Sekmadienių mokyklėlių mokytojos seminare

Jungtinis seminaras

Lapkričio 12 dieną Klaipėdos NAB bažnyčioje vyko du seminarai: sekmadienių mokyklėlių mokytojoms ir bendruomenių chorų vadovams bei vargonininkams. Į Klaipėdą suvažiavo tikėjimo sesutės ir broliai iš Vilniaus, Kauno, Panevėžio, Ignalinos, Kybartų, Kretingos, Šilutės ir Klaipėdos NAB bendruomenių.

Bendrojoje seminaro dalyje kalbėta apie vaikiškas giesmes ir giedojimą, pasidalinta mintimis apie muzikavimą sekmadieninėse pamokėlėse.

Seminarą sekmadienių mokyklėlių mokytojoms vedė krašto vyresnysis. Mokytojos papasakojo apie užsiėmimus, kalbėjo apie vadovėlius ir pagalbines mokymo priemones, pasidalino planais bei idėjomis.

Chorvedžių ir vargonininkų seminarą pravedė mūsų bažnyčios projektinio choro vadovė Asta Kolakauskienė. Ji pasakojo, kad „seminaro tikslas buvo susitikti su visų bendruomenių chorų vadovais bei vargonininkais, aptarti tolesnį darbą. Pagrindinė seminaro tema - projektinio choro subūrimas, jame giedotų choristai iš Kauno, Klaipėdos, Panevėžio, Šiaulių, Šilutės bei Kretingos bendruomenių. Planuojama, kad šis choras kitų metų balandžio mėnesį dalyvaus krašto apaštalo R. Storck pamaldose Rygoje. Choristų laukia didelis ir kantrus darbas. Šiuo metu renkama atlikimo programa, bei planuojamos bendros repetacijos“.

Lnab jaunimo adventinis muzikinis projektas

Lapkričio 27 d. Kaune po pamaldų mūsų bažnyčios jaunimo dainuojanti komanda pristatė savo projektą - aplankyti keturias bendruomenes su muzikine programa. Pirmąjį Advento sekmadienį susitikimas su Kauno, antrąjį - Kybartų, trečiąjį - Šiaulių, ketvirtąjį - Klaipėdos bendruomenėmis. Projekte dainavo ir grojo Dovydas, Povilas ir Martynas iš Kauno, Auksė iš Šiaulių, Vitalija, Agnė ir Arnas iš Klaipėdos. Dainuojančią komandą vežiojo ir globojo kunigas Donaldas Rožys, maitinimu rūpinosi Paulius. Šios veiklos dvasiniu įkvėpėju tapo krašto evangelistas Darius Ezerškis.

Jaunimo muzikinė komanda Kybartuose

I Naujienos iš Lietuvos

Apaštalas W. Schorr laiko pamaldas Šilutėje

Apaštalo W. Schorr pamaldos Šilutėje

Apaštalą Walter Schorr spalio 16 d. Šilutėje lydėjo vyskupas, krašto vyresnysis ir krašto evangelistas D. Ezerskis. Pamaldose dalyvavo Klaipėdos, Kretingos, Palangos, N. Akmenės, Šiaulių, Radviliškio, Pakruojo ir Šilutės NAB bendruomenės. Pamaldoms skirtas žodis: „Karalius kalbėjo Danieliui: Dievas, kuriam tu taip ištikimai tarnauji, teisgebsti tave“ (Dan 6, 17).

Apaštalas W. Schorr sveikina ordinuotus diakonus Andrėjų ir Dovydą

Apaštalas W. Schorr ir paženklintieji Šventąja Dvasia

Pamokslu pradžioje apaštalas Walter Schorr perdavė nuoširdžiausius linkėjimus nuo mūsų krašto apaštalo, kuris kartu su vyriausiuoju apaštalu ir kitais apaštalais buvo išvykęs į Australiją.

Apaštalas kreipėsi į visus: „Mano širdingai mylimi tarnybos broliai, visi mielieji iš arti ir toli. Mes linkime, kad visi išgyventume ištikimojo Dievo parengtas pamaldas, kurias kiekvienas išgyvena savaip. Vienam tai yra diena, kada jis eina į pamaldas. Mes galime pasveikinti, mes esame tokie, nežiūrint koks ilgas ar trumpas kelias mums buvo ateiti į pamaldas. Vienam ar kitam tai yra diena, kada jis keliauja, gal vaikai lanko savo tėvus ar tėvai vaikus. Kitas šią dieną praleidžia, galbūt, lovoje, nes visą savaitę negalėjo išsimiegoti. Mes galime būti laimingi, mes susirinkome į ypatingą bendrystę. O kodėl mes esame čia? Mes čia atėjome todėl, kad laukiame Jėzaus Kristaus. Mes

esame šiandien čia, kad išgyventume Jėzų Kristų, kuris sako „mano ramybė tepripildo tave“... Jis norėtų tai įdėti į tavo ir mano sielą. Mielas Dievo vaike, nesvarbu, kokie bebūtų gyvenimo santykiai, Jėzus Kristus sako tau: „Mano ramybė tepripildo tave, mano taika ir tylą, tai yra dangiška tylą, tai turi pripildyti tavo sielą.“... Čia yra ramybė ir tylą, taip atsiranda tik vienas poreikis būti arti Jėzaus Kristaus...“

Prie altoriaus apaštalas W. Schorr pakvietė patarnauti kunigą Petrą Miežetį, kuris kalbėjo, kad Dievas myli mus,

kad per Šventąją Dvasią mus užkalbino ir atvedė čia. „Mus užgriūnantys išbandymai yra tam, kad suteiktų jėgų, kad žinotume, jog Dievas visada yra šalia, kad trokšta padėti. Labai svarbu yra tai jausti, melstis ir dėkoti, kad esame įrašyti į Dievo vaikų knygą. Svarbu, kad tas dėkingumas ir pasitikėjimas Viešpačiu kiekviename iš mūsų gyvena, ir tai suteiks mums galimybę būti kartu su Juo“.

Apaštalas W. Schorr suteikė paženklimą Šventąją Dvasia dviem sieloms ir ordinavo diakono tarnystei du tikėjimo brolius.

Pamaldose giedojo Klaipėdos ir Šilutės bendruomenių jungtinis choras.

Užbaigęs pamaldas apaštalas W. Schorr sutiko perduoti nuoširdžiausius linkėjimus mūsų krašto apaštalui ir sveikinimus apaštalui F.-W. Otten gimtadienio proga.

„Teskamba giesmės – 2016“

Šilutės bažnyčioje gruodžio 9 d. vyko jau 10-oji Šilutės rajono mokinių sakralinių giesmių šventė „Teskamba giesmės - 2016“. Tai graži adventinė dovana miesto bendruomenei, subūrusi apie 200 žiūrovų ir dalyvių. Koncertas pagal tradiciją pradedamas ir užbaigiamas bendrai žiūrovų ir dalyvių atliekamomis giesmėmis. Gražiausias ir populiariausias giesmes giedojo vaikų nuo 7 iki 18 metų grupės ir kolektyvai. Mūsų bažnyčiai atstovavo mergaičių duetas - Fausta Balodytė ir Karolina Stonytė, jos atliko nežinomo muzikos autoriaus ir Julia A. Carney kūrinį „Daug mažų lašelių“. Su mergaitėmis daug repetavo ir dirbo mokytoja bei koncertmeisterė Lina Liakšienė.

Dainuoja Fausta ir Karolina

Nuotrauka: Lietuvos NAB

DOVYDAS IR JONATANAS

(1.SAMUELIO 18–20)

Po to, kai Dovydas kovoje nugalė filistiną Galijotą, jis apsigyvena pas karalių Saulių, Jonatano tėvą. Dovydas ir Jonatanas yra draugai.

Jonatanas iš tiesų turėjo tapti sekančiu karaliumi, kadangi jis buvo karaliaus sūnus. Tačiau Dievas pasirenka Dovydą kaip įpėdinį. Jonatanui tai nesukelia pavydo. Dovydas yra jo draugas, jis myli savo draugą. Kad tai įrodytų, Jonatanas Dovydui padovanoja savo skraistę, kariškus drabužius, kalaviją, lanką ir diržą.

Tačiau karalius Saulius pavydi

Dovydui, nes Dovydas yra geras kovotojas ir žmonės myli jį labiau nei karalių.

Saulius kaskart darosi vis piktesnis ir vieną dieną meta į Dovydą ietį. Du kartus Dovydas nuo jo išsigelbėja. Tačiau Saulius trokšta Dovydą nužudyti. Jonatanas perspėja savo draugą: „Pasislėpk iki rytdienos! Aš pasikalbėsiu su savo tėvu ir pasakysiu tau, ką jis ketina daryti.“

Jonatanas kalbasi su tėvu ir užstoja Dovydą: „Jis visada kovojo dėl tavęs, jis įveikė milžiną Galijotą, jis nedarė nieko, kas tau pakenktų. Kodėl tu nori nužudyti nekaltą žmogų?“ Saulius pažada savo sūnui, kad Dovydui nieko nedarys. Jonatanas perduoda šiuos žodžius Dovydui.

Dovydas sugrįžta.

Tačiau karalius pamiršta savo pažadą ir vėl meta ietį į Dovydą.

Šis vos ne vos išsigelbėja. Tą pačią naktį Dovydas pabėga.

Dar kartą sugrįžta paklausti savo draugo Jonatano: „Jonatanai, ką aš padariau blogo? Kodėl tavo tėvas nori mane nužudyti?“

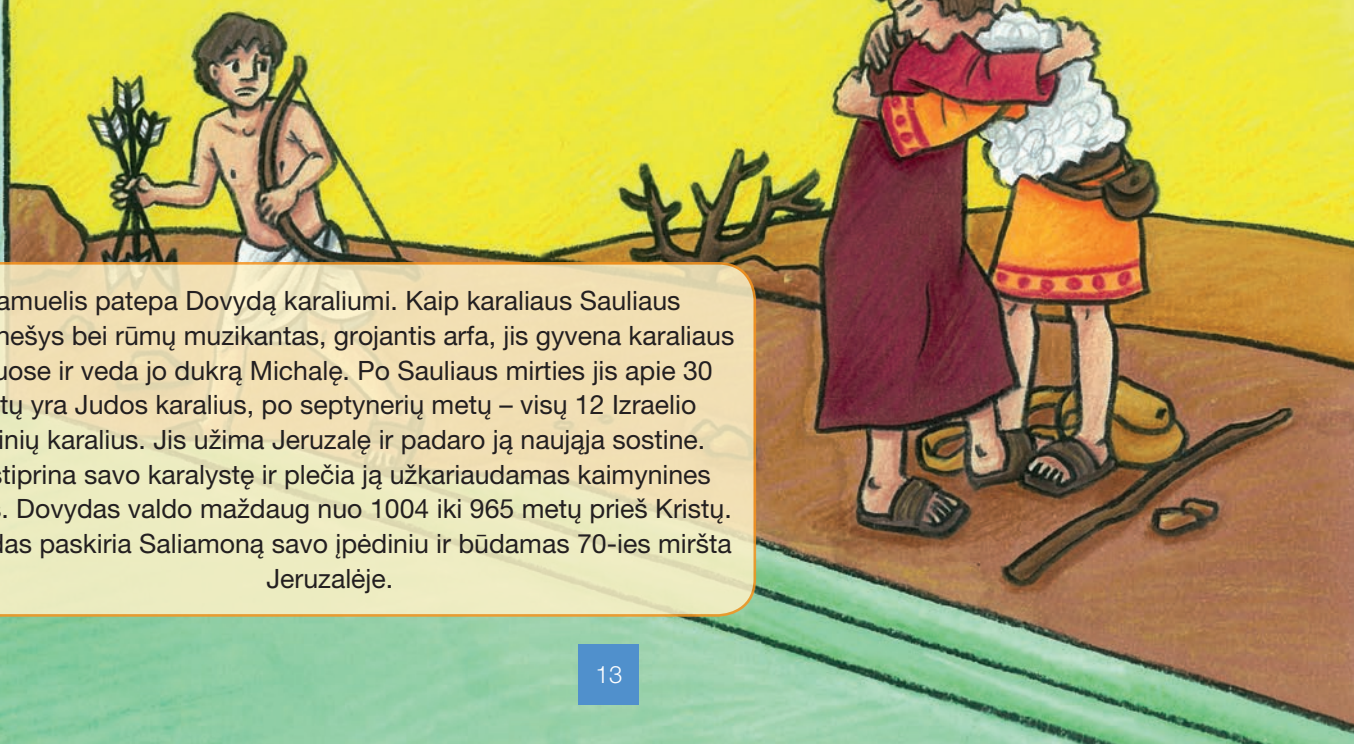
Jonatanas atsako: „Tu nemirsi. Mano tėvas man tai pažadėjo.“ „Taip“, - sako Dovydas, - „tačiau tavo tėvas žino, kad esame draugai, galbūt todėl jis tau nenori sakyti tiesos.“

Jonatanas nori išsiaiškinti, ar Dovydas teisus. Išsiaiškinęs jis nori su vienu tarnu grįžti ir iššauti tris strėles. Jei jis pasakys tarnui, kuris surenka strėles: „Strėlės yra šiapus tavęs“, tuomet viskas yra tvarkoje ir Dovydas gali grįžti į karaliaus rūmus. Tačiau jei jis tarnui sušuks: „Strėlės yra toliau už tavęs“, tada gresia pavojus ir jis turi bėgti.

Draugai dar kartą prisiekia vienas kitam ištikimybę. Dovydas pasislepia lauke.

Tuo metu rūmuose vyksta didelė šventė. Saulius pasiteirauja, kur yra Dovydas. Jonatanas apgina draugo nebuvimą. Saulius labai supyksta, kad Jonatanas yra Dovydo pusėje, jog net meta ietį į savo sūnų. Jonatanas supranta, kad Dovydas buvo teisus. Jis turi bėgti.

Tą naktį Jonatanas iš liūdesio nenori nieko valgyti. Kartu su tarnu jis patraukia į lauką, kad perspėtų Dovydą. Jis iššauna tris strėles ir tarnui sušunka: „Strėlės yra toliau už tavęs!“ Jis paduoda strėles bei lanką tarnui į rankas ir nusiunčia jį namo. Jonatanas nori dar kartą pamatyti Dovydą. Abu verkia, nes turi skirtis.

Samuelis patepa Dovydą karaliumi. Kaip karaliaus Sauliaus ginklanešys bei rūmų muzikantas, grojantis arfa, jis gyvena karaliaus rūmuose ir veda jo dukrą Michalę. Po Sauliaus mirties jis apie 30 metų yra Judos karalius, po septynerių metų – visų 12 Izraelio giminių karalius. Jis užima Jeruzalę ir padaro ją naująja sostine. Jis stiprina savo karalystę ir plečia ją užkariaudamas kaimynines tautas. Dovydas valdo maždaug nuo 1004 iki 965 metų prieš Kristų. Dovydas paskiria Saliamoną savo įpėdiniu ir būdamas 70-ies miršta Jeruzalėje.

PAS MAKSVELĄ SOVIEPE (TOGAS)

Ar žinote, kur yra miestas Lomė? Ne? Lomė yra Togo, mažos šalies vakarų Afrikoje, sostinė. Toge gyvena šeši milijonai žmonių, vienas iš jų esu aš, Maksvelas. Čia matote mane kartu su mano šeima: tėčiu Dominyku, mama Edita ir seserimi Dženifer.

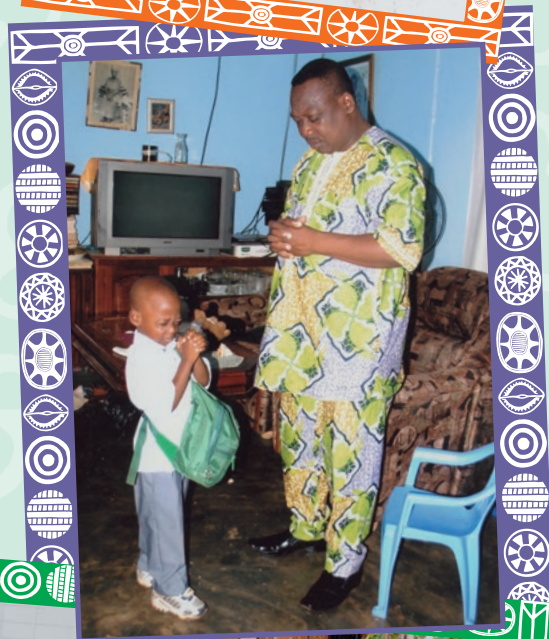

Dženifer ir aš mielai grojame drauge. Mama gieda bendruomenės chore. Kai ji eina į choro repeticiją, mes einame kartu ir bandome giedoti giesmes, kurių mokosi choras.

Aš turiu draugą Dovydą, jis gyvena bute priešais mus. Su Dovydu mielai žaidžiu pamaldas, mėginame melstis taip, kaip tai daro mano tėtis. Jis yra krašto vyresnysis.

Mūsų bendruomenė yra Soviepe, viename Lomės miesto rajone, ir ji yra didžiausia Naujosios apaštalybės bažnyčios bendruomenė Toge. Pas mus visuomet daug veiksmo: mes turime maldos ratą, sekmadieninę mokyklėlę, religines pamokas, vaikų pamaldas ir chorą. Mielai susitinku ten su kitais vaikais.

Nors man tik ketveri, aš jau einu į mokyklą. Kartais pakviečiu savo mokyklos draugus eiti kartu su manimi į pamaldas. Labai džiaugiuosi, kai jie ateina.

Kai mano sesei suėjo vieneri, su mama, mano draugu Dovydu ir pussesere Delali važiovome į paplūdimį. Tada pirmą kartą pamačiau jūrą!

Kartu su Dovydu labai linksmai leidome laiką smėlyje ir vandenyje, bet buvau labai atsargus, nes nemoku plaukti.

Po išvykos į paplūdimį dar aplankėme nepriklausomybės aikštę Lomé mieste, ji yra priešais Togo parlamentą. 1960 metais balandžio 27 dieną Togas tapo nepriklausomas, apie tai mena didelis paminklas aikštėje.

Išvykoje praarkstame, tuomet labai skanu yra mano mėgstamiausias patiekalas – ant gro-telių keptas viščiukas. Spageti makaronus aš taip pat labai mėgstu.

Aš turiu gerai valgyti, nes sportininkams reikia daug energijos. Kartu su Dovydu kiekvieną laisvą minutę žaidžiame futbolą. Tai suteikia mums daug džiaugsmo ir manau, kad jau esame geri puolėjai.

Malda ir auka

Nuotrauka: © charlietuna1 – Fotolia.com

2015-ųjų rugsėjį pasirodė Naujosios apaštalų bažnyčios katekizmo klausimai ir atsakymai. Iš 750-ies klausimų bei atsakymų „community“ žurnalas pasirinktinai pristato keletą jų – šiame žurnalo numeryje kalbėsime apie Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionį ir jo tikėjimo gyvenimą.

Kas yra malda?

Malda yra galimybė, kurią Dievas suteikė žmogui, kad žmogus per ją turėtų ryšį su Dievu. Maldoje tikintysis jaučia: Dievas šiuo metu yra čia, Dievas girdi, Dievas atsako. Tikintis žmogus nuolankiai lenkiasi prieš Dievo didybę ir meilę. Šventoji Dvasia suteikia impulsą teisingai maldai.

Ar būtina melstis?

Malda kartais įvardijama kaip „sielos kvėpavimas“. Šis posakis paaiškina maldos būtinumą tikėjimui. Tikėjimas be maldos yra negyvas tikėjimas. Malda be tikėjimo yra neteisinga malda.

Kokius nurodymus dėl maldos davė Jėzus?

Kalno pamoksle Jėzus davė svarbius nurodymus kaip reikia melstis (plg. Mato 6,5-8): kai meldžiatės, nesistenkite, kad tai matytų kiti ir nedaugžodžiaukite. Į Dievą kreipkitės „Tėve“. Malda turi ateiti iš širdies. Jėzus, žvelgdamas į savo sugrįžimą, perspėjo: „Todėl visą laiką budėkite ir melskitės, kad pajėgtumėte išvengti visų būsimųjų nelaimių ir atsilaikyti Žmogaus Sūnaus akivaizdoje“ (Luko 21,36).

Ką pasakoja Biblija apie Jėzaus maldos gyvenimą?

Evangelijos liudija, jog Jėzus dažnai pasitraukdavo į šalį tam, kad galėtų melstis. Luko Evangelijoje pasakojama, kad Jėzus ypač meldavosi prieš lemiamus įvykius: prieš Šventosios Dvasios nužengimą ant Jo (plg. Luko 3,21.22),

- prieš išrinkdamas dvylika apaštalų (plg. Luko 6,12),
- prieš Tėvui išpažįstant Jį prieš liudininkus šiapus bei anapus (plg. Luko 9,28-36),
- prieš prasidedant Jo kančioms (plg. Luko 22,41-46),
- prieš mirštant Jam ant kryžiaus (plg. Luko 23,46).

Ypatinga yra tai, jog Jėzus dėkojo dar nesulaukęs Jo maldos išklausymo (plg. Jono 11,41.42).

Kaip mes turime melstis?

Malda nėra pririšta prie jokios išorinės formos. Tačiau meldimosi intensyvumas gali būti skatinamas, pavyzdžiui, užmerkiant akis, suneriant rankas arba atsiklaupiant. Tokiu būdu besimeldžiantysis atsitraukia nuo kasdieninių užsiėmimų, susikaupia savo viduje ir nuolankiai lenkiasi Dievui. Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionys dieną

pradeda ir baigia su malda. Jie taip pat meldžiasi prieš valgi. Dienos bėgyje jie vėl ir vėl kreipiasi į Dievą, kad pajustų Jo artumą bei ieškotų pagalbos. Šeimose tėvai meldžiasi kartu su savo vaikais ir taip veda juos į jų asmeninį maldos gyvenimą.

Koks yra maldos turinys?

Maldos turinys susideda iš pagarbinimo, padėkos, prašymo ir užtarimo.

Kaip vyksta pagarbinimas?

Žinojimas, koks didis yra Dievas, ragina Jį garbinti: „Ateikime, pagarbinkime ir pulkime kniūbsčia, klaupkimės prieš Viešpatį, mūsų Kūrėją“ (Psalmynas 95,6).

Ką maldoje apima padėka?

Padėka maldoje apima viską, kas ateina iš Dievo geradarybės: žodis, malonė ir sakramentai, o taip pat žemiškos dovanos, kaip maistas, apranga, pastogė.

Kokius prašymus atnešame Dievui?

Prašymuose atnešame Dievui visus mums rūpimus dalykus. Tai apima tikėjimo išsaugojimą, angelų apsaugą arba Jo pagalbą kasdienybėje. Svarbiausias prašymas yra nukreiptas į Kristaus sugrįžimą, kad Jis sugrįžtų kuo greičiau bei troškimą būti paimtiems iš malonės.

Kodėl turime užtarti?

Užtarimas yra artimo meilės išraiška. Ji neapsiriboja savo šeima arba bendruomene; daug labiau ji apima visus, kuriems reikia Dievo pagalbos šiapus ar anapus.

Kokį poveikį turi malda?

Malda stiprina tikėjimą, pasitikėjimą Dievu ir dovanoja saugumo užtikrintumą Dieve. Besimeldžiantysis po maldos jaučiasi tikras, kad visi jo rūpesčiai dabar yra Dievo rankoje: „Pavesk Viešpačiui savo kelią, pasitikėk Juo, ir Jis padės“ (Psalmynas 37,5).

Ką reiškia „pasiruošimas aukoti“?

Bendroji prasme „pasiruošimas aukoti“ reiškia vidinį žmogaus pasiruošimą panaudoti savo jėgas ir gabumus dėl kitų labo ir atsisakyti savo asmeninio intereso.

Kaip mes suprantame „auką“?

Įprastame kalbos vartojime „auka“ yra dovanos, kurios atnešamos Dievui. Lygiai taip pat šis žodis gali reikšti žmonių darbus, kurie pasitarnauja kitų labui. Taip pat ir piniginės priemonės, kurios yra aukojamos religiniams tikslams, religiniame kalbos vartojime vadinamos aukomis.

Kaip suprantame mūsų „auką“?

Mūsų „auką“ suprantame kaip gabumų ir galimybių, laiko bei jėgų panaudojimą tarnavime Dievui bei jo kūriniui. Net jei Dievo kūrinio labui kažko atsisakome, tai taip pat yra auka. Tikintysis turi poreikį išreikšti savo dėkingumą ir meilę Dievui konkrečiomis dovanomis (aukomis), nesvarbu, ar tai būtų piniginės, ar natūrinės priemonės. Pagal Malachiją 3, 10 į Viešpaties namus turėtume atnešti visų pajamų „dešimtinę“. „Dešimtinę“ gali tarnauti tikėjimo broliams ir seserims kaip orientyras aukai. Galiausiai auka yra viskas, ką tikintysis daro arba nuo ko susilaiko iš meilės Dievui.

Kokia yra pasiruošimo aukoti priežastis?

Krikščioniškąja prasme auka negali būti priverstinė pareiga, taip pat neturi būti laukiama atlygio. Pasiruošimas aukoti turi kilti iš tikėjimo, dėkingumo ir meilės Dievui.

Kaip atsiskleidžia pasiruošimas aukoti bendruomenės gyvenime?

Pasiruošimas aukoti betarpiškai atsiskleidžia bendruomenės gyvenime: daug tikėjimo brolių ir seserų neatlygintinai atneša esminę dalį savo laisvalaikio, jėgų ir gabumų tarnavimui bendruomenėje. Daugelis veikia bažnyčios muzikinėje bei mokomojoje veikloje. Taip pat ir tarnybos broliai, išskyrus keletą išimčių, neatlygintinai tarnauja bažnyčioje.

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 233, CH-8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 23, 63263 Neu-Isenburgas/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning

Nuotrauka: © Studio Romantic – Fotolia.com

| Santuoka ir šeima

Kas yra santuoka?

Santuoka yra vyro ir moters sąjunga, kurią laimina Dievas. Ji sudaro pagrindą šeimai. Santuoka paremta vieša ištikimybės priesaika, kurią laisva valia duoda abu sutuoktiniai. Abipusė meilė ir ištikimybė yra būtina sąlyga tam, kad santuoka būtų sėkminga. Poligaminė santuoka neatitinka krikščioniško mokyimo bei tradicijos.

Ką apie santuoką galima atrasti priešistorėje?

„Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį; sukūrė juos. Dievas juos palaimino, tardamas: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją!“ (Pradžios knyga 1,27.28). – Ir vyras, ir moteris, jie abu yra sukurti pagal Dievo paveikslą. Skirtingi, bet prieš Dievo palaimą lygiaverčiai.

Žmogus yra sukurtas bendrystei; sutuoktiniai vienas kitam turi būti pagalba. Viešpats Dievas tarė: „Negera žmogui būti vienam. Padarysiu jam tinkamą bendrininką“ (Pradžios knyga 2,18). Sukūrę santuoką, vyras ir žmona suvienijami visam gyvenimui: „Todėl vyras palieka savo tėvą ir motiną, glaudžiasi prie savo žmonos, ir jie tampa vienu kūnu“ (Pradžios knyga 2,24).

Kokią reikšmę turi santuokos palaiminimas?

Santuokos palaiminimas gali turėti įvairialypį poveikį: jis suteikia jėgų ilgalaikiai meilei bei ištikimybei; jis skatina pasiryžimą tarnauti, padėti ir suprasti; jis prisideda prie to, kad būtų atleistos klaidos ir būtų pasiektas susitaikymas. Tačiau gautas palaiminimas gali veikti tik tuomet, jei sutuoktiniai elgsis atitinkamai.

Kokią reikšmę santuokos išlikimui turi krikščioniškas tikėjimas?

Yra siektina, kad sutuoktiniai sutartų tikėjimo klausimais. Savaimė suprantama, jog sutuoktinių buvimas krikščionimis negarantuoja harmoningos santuokos. Ypač jei vienas iš sutuoktinių priklauso kitai kultūrai, religijai ar konfesijai, būsimo bendro gyvenimo klausimai turėtų būti aptarti dar prieš santuoką.

Kokią reikšmę santuokai turi seksualinis gyvenimas?

Jei santuokoje vyrauja abipusis susitarimas ir meilė, seksualinis gyvenimas kaip svarbus saitas gali stiprinti santuokos bendrystę ir gali prisidėti prie sutuoktinių gerovės. Seksualinis gyvenimas santuokoje turi būti paremtas pagarba ir empatija.

Kokia yra Naujosios apaštalų bažnyčios pozicija dėl šeimos planavimo?

Šeimos planavimas yra sutuoktinių reikalas. Tačiau bažnyčia atmeta kontraceptinius metodus bei priemones, kurių esminis poveikis yra jau apvaisintų kiaušialąsčių sunaikinimas. Dirbtiniam apvaisinimui iš esmės pritariama; tačiau atmetamos visos priemonės, kurios žmogiškos atrankos principu sunaikina užsimezgsią gyvybę.

Kokia yra Naujosios apaštalų bažnyčios pozicija dėl profesinės ir visuomeninės pareigos vykdymo?

Orientyrą profesinei bei visuomeninei pareigai vykdyti suteikia dešimt Dievo įsakymų. Krikščionio pareiga yra prisidėti prie visuomenės gerovės. Kiekvienas yra atsakingas už tai.

Kaip Naujoji apaštalų bažnyčia suvokia atsakomybę visuomenėje?

Naujoji apaštalų bažnyčia savo galimybių ir pavidimo ribose prisideda prie bendros žmonių gerovės. Naujoji apaštalų bažnyčia pasisako už taiką pasaulyje, kviečia susitaikyti ir primena, kad reikia atleisti. Ji atmeta bet kokio pobūdžio smurtą.

Ar Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionys dalyvauja visuomeniniame gyvenime?

Taip, Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionys dalyvauja visuomeniniame gyvenime. Politikų sprendimuose ir jų

veikloje bažnyčia neturi jokios įtakos. Naujoji apaštalų bažnyčia ragina savo narius su pagarba ir tolerancija žvelgti į visus žmones, nepriklausomai nuo jų socialinės kilmės, amžiaus, kalbos ar kitų skirtumų.

Kokia Naujosios apaštalų bažnyčios pozicija į valstybę?

Naujoji apaštalų bažnyčia teikia didelę reikšmę atviriems ir konstruktyviems santykiams su vyriausybe bei viešomis institucijomis. Ji yra neutrali politinių partijų atžvilgiu. Savo veiklą ji orientuoja pagal atitinkamos šalies įstatymus, atsižvelgdama į laišką romiečiams 13, 1: „Kiekvienas žmogus tebūna klusnus viešajai valdžiai, nes nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, o kurios yra – tos Dievo nustatytos.“ Tai suponuoja, kad ir valstybinė jėga gali būti matuojama Dievo įsakymais. Bažnyčia vykdo iš atitinkamos šalies įstatymų bei nuostatų išplaukiančius įsipareigojimus. Ji viliasi, kad ir jos pozicija bus gerbiama bei pripažįstama.

Koks yra Naujosios apaštalų bažnyčios santykis su kitomis bažnyčiomis, religinėmis bendruomenėmis ar religijomis?

Naujoji apaštalų bažnyčia ir jos nariai gerbia kitų žmonių religinį išpažinimą ir nežemina savo pasisakymais kitatikių, kitų religijų ar religinių bendruomenių. Jie rūpinasi gerais, taikiais santykiais, paremtais abipuse pagarba. Bažnyčia atmeta bet kokią religinį fanatizmą. Dialoge su kitomis krikščioniškomis bažnyčiomis – nepriklausomai nuo skirtingų mokymo pozicijų – yra pabrėžiami krikščioniško tikėjimo bendrumai.

Kokie yra Naujosios apaštalų bažnyčios socialiniai įsipareigojimai?

Naujoji apaštalų bažnyčia yra įsipareigojusi Evangelijai. Ji mato savo užduotį „artimo meilės praktikavime“, kuri žmogui atneša naudą, neatsižvelgiant į jo reputaciją. Šį socialinį įsipareigojimą vykdo daug neatlygintinų padėjėjų bendruomenėse, pagalba būna ir materialinė. Bažnyčia planuoja, skatina ir remia jos galimybių ribose labdarinius ir naudingus projektus, paslaugas, o taip pat paramos akcijas visame pasaulyje, dirba kartu su paramos organizacijomis.

Apžvalga

01.01.2017	Bernas/Šveicarija
08.01.2017	Berlynas/Vokietija
15.01.2017	Togas Lomé/Togas
20.01.2017	Sarhas/Čadas
21.01.2017	Kumra/Čadas
22.01.2017	Ndžamena/Čadas
12.02.2017	Kulmbachas/Vokietija
17.02.2017	Bisau Gvinėja/Bisau Gvinėja
18.02.2017	Bisau Gvinėja/ Bisau Gvinėja
19.02.2017	Sedhiou/Senegas
24.02.2017	Mpumalanga/Pietų Afrikos Respublikaa
26.02.2017	Durbanas/Pietų Afrikos Respublika
05.03.2017	Neumiunsteris/Vokietija
12.03.2017	Saskatūnas/Kanada
14.03.2017	Kvebekas/Kanada
19.03.2017	Vupertalis/Vokietija
26.03.2017	Evrė/Prancūzija

